

mig, at den ny Indenrigsminister ser denne Sag paa en anden Maade, saa at han ikke skammer sig ved at gøre Arbejderne lige-stillede med Haandværkerne.

Derefter skal jeg med et Par Ord om-tale de Bevillinger som forlanges til de kongelige Bygninger. Der er jo en betyd-elig Stigning i Aar, nemlig en Stigning af 93,000 Kr., og disse Penge skulde anvendes til forskellige Øjemed. Blandt andet skal Sorgenfri Slot have en god Por-tion, 12,222 Kr. Jeg troede dog, at vi nu endelig vare færdige med Sorgenfri Slot. Vi have i de to sidste Aar bevilget til Sorgenfri Slot 165,988 Kr., og man skulde derfor antage, at nu havde dette Slot faaet tilstrækkeligt. Og hvad skulle Pengene bruges til? Til Ting, som dette Ting har nægtet tidligere. Saaledes forlanges der til et Ur 2,000 Kr., skønt der er et Ur paa Slottet, som vist gaar meget godt. Og saa skal der ansættes en Mand til at passe dette Ur, og han skal have 80 Kr. om Aaret. Dernæst er der nogle Stenpiller ved Indkørselen, som skulle fornys, skønt de nu have staaet i mange, mange Aar og sikkert kunne staa et Par Hundrede Aar endnu. Dertil forlanges 3,800 Kr. Dette Beløb blev nægtet i Fjor, men Regeringen kommer frem med det igen i Aar. Ligeledes faa vi at vide, at det er galt med Taget. Efter at der er kostet 166,000 Kr. paa Bygningen, have de endnu ikke faaet Taget tæt derude! Disse Beløb maa være anvendte meget daarlig. Jeg haaber, at Folketinget nu endelig vil tage Stilling overfor Bevillingen til Sorgenfri Slot og fastholde det Standpunkt, vi have staaet paa tidligere, saa at det nægter disse Beløb. Til Christiansborg Slot forlanges der 32,700 Kr. Det synes jeg er et stort Beløb at anvende paa en Ruin. Jeg kunde forstaa, om Regeringen forlangte et Beløb til at nedrive denne Ruin, som ligger og spærrer Færdslen og misklæder Byen, men at give 32,000 Kr. til at lappe paa Ruinen, synes jeg ikke, der er nogen Mening i. Endvidere forlanger Regeringen ikke mindre end 55,000 Kr. til Brolægning ved Fredensborg Slot og fortæller, at det kun er første Del — hele Brolægningen skal koste 136,000 Kr. Man skulde næsten mene, at Regeringen ikke ved, hvorledes den skal blive af med Statens Penge. At forlange 136,000 Kr. for at brolægge omkring et Slot, hvor ingen bor, det synes jeg ikke, der er nogen Mening i, og jeg vil derfor haabe, at denne store Bevilling maa blive nægtet. Ligeledes skulle vi bygge et Hundehus ved Fredensborg, som skal

koste lige saa meget som en almindelig Arbejderbolig, nemlig 3,700 Kr. Denne Bevilling er ogsaa af en saadan Beskafenhed, at Rigsdagen ikke kan gaa ind paa den.

Medens jeg taler om de kongelige Bygninger, vil jeg minde om, at jeg tillod mig i Fjor, da Tillægsbevillingsloven var til Behandling, at rette en Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister, om han ikke paataenkte at foretage en Forandring i den Maade, hvorpaa Statens Bygningsvæsen ledes. Vi have fire Bygningsinspektører, og vi fik oplyst i sidste Samling, at den af disse, nemlig Kammerherre Meldahl, som har med de kongelige Bygninger at gøre, derfor har en Løn af 10,681 Kr. Den egentlige Løn er kun 3,600, Resten faar han i Form af Dagpenge, Rejsegodtgørelse, Arkitekthonorar og lignende. Man vil alt-saa se, at det er langt mere end den virkelige Lønning. Naar man nu ved, hvorledes dette Arbejde ved Statens Bygninger gaar for sig, forstaaer man, at det maa blive enstaaende dyrt for Staten at bygge. Der bruges i Almindelighed ikke Licitation. Ved de mindre Arbejder bruges der aldrig Licitation, ved de større bliver der brugt Licitation, „for saa vidt de egne sig dertil“ — saaledes hed det i den Skrivelse, vi mod-toge fra Ministeriet i Foraaret — det vil sige: Licitation mellem to højst tre Bygningshaandværkere, altsaa bunden Licitation. Naar man nu ved, at Overslagene ere overmaade store og rigelige, vil jeg sige, at dette System aabner Mulighed for de største Svindlerier og Bedragerier og vil i alt Fald føre til, at vort Bygningsvæsen bliver enstaaende dyrt. Naar tilmed Arkitekthonoraret er afhængigt af, hvor stor en Sum man kan bringe det op til — Arkitekten faar nemlig 3 % af Udgiften — er det jo i hans Interesse, at Udgiften bliver saa stor som mulig, fordi hans Honorar vokser sammen med den Udgift, hvortil han kan sætte Bygningen op. Det forekommer mig, at der var Grund til at tage hele dette Forhold under Overvejelse, og jeg tror, at netop denne Ordning er en af de Grunde, hvorfor Staten bygger saa enstaaende dyrt, langt dyrere end private Folk. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke vil tage dette Forhold under nøje Overvejelse. Naar vi fik en anden Ordning, der var mere betryggende mod Bedragerier — jeg siger ikke, at der er foregaaet Bedragerier, men at det System, der følges, let kan give Anledning dertil — tror jeg, at Staten kunde bygge lige saa billig som private.